

Oláh András

tömegiszony

melléd sodródik a forgatagban
figyeled ahogy bizonytalanul végigmér
agyában lázasan kutat
honnan ismer s valóban ismer-e
vagy csak hasonlítász valakire
egy ideig hagyod töprengeni
aztán feloldod a sehová sem vezető csöndet
megkönnyebbült mosoly árulkodik
amiért a beazonosítás súlyát
válláról levetted
mesélni kezd
húsz év történéseit zúdíttja rád:
fia maholnap érettségizik
nehéz vele
- hiányzik az erős apai kéz -
hát igen a sok üzleti út
nem tett jót a házasságuknak
már öt éve külön élnek
meg lehet szokni ezt is
nézzük a jó oldalát: nem kell alkalmazkodni
nem kell kiszolgálni
nem kell hallgatni az idegesítő horkolást
felnevet s megértőn bólogatsz te is
bár gondolataid messze járnak
azon az estén merengsz
ami benned még úton van ma is
nem tudsz kiszállni
s ha működnek is az ösztönök
valami elnyomja elfojtja
a döntésre készülő önérzetet
ezen bosszankodni mérgelődni sem érdemes
ő viszont számtani rendszerben
gondolkodott már akkor is

OLÁH ANDRÁS (1959) költő, drámaíró. Mátészalkán él. Legutóbbi kötete: *Visszafelé* (2019).

elemzésekkel bíbelődött
szisztémát keresett
titkos műveletet
ami még jövedelmezhetett
a csalódott szenvedély árnyékában
persze az élet többnyire veszteséges tranzakció
- bizonynal így kalkulál most is
amikor enged elmenni -
mert a szerelem nyűg
s csak vigasztalhatatlan magányt terem

hézagok

a szeszély s a bánat pincénkből bort hozat
kocsmányelven szól ma hozzánk az alkonyat
hiányzó érintés - lepréselt emlékek -
festenek körübénk színtelenült képet

fejfák dzsungelében szorongat meg Isten
mert nem az egészben: egy hézagban hittem
a nemlétnék készül újabb folytatása
maradunk örökös úton lévők társa

szívedben valahol szakadék szédeleg
álmom szövetéből végleg kiteptelek
bennünk most a holnap zsugorodik össze
várva a végszót hogy magához azt kösse

elfogyott az út is nincs már híd se palló
köd ülte emléked szűk s magányba hajló
feljajdul a váltó - új síneken járunk -
mostantól már úgyis csak magunknak fájunk

piócalét

amikor már csak gyógyszerek szabdalják
az időt önkényesen és nincsenek
nappalok nincsenek éjszakák
csak rendelvény szerinti ütemezés
és feltárt mellékhatások
s már tavasz sincs és nyár sem
csak kiöregedett hazudozás
mert folytonos elmúlásban élünk
nincsenek eszközeink a maradásra
és akaratunk sincs
mégis kapaszkodót keresve
tapogatózunk örökös készülődésben
mert retirálni nem fogunk
párnáink várfalak
s a testünkből kilógó csövek mögül
lessük a szánakozó arcokat
időzített bombaként hallgatjuk
az egyenletes pittyegést
a műszer tántoríthatatlanul jelez
vérnyomást szívritmust agyműködést
és sikolt ha egy vérlemez
önkényes harcba kezd
ezért inkább fekszünk némán
látszólag panaszmentesen
míg elmúlik a nagyvizit
de a próba tovább folyik
gyakornokok érkeznek
kémelelik a képernyőt
a rendszerben koordinálódó görbéket
jegyzetelnek buzgón
homlokot ráncolnak bólogatnak
s megkönnyebbült sóhajjal lépnek tovább
hogymellékhatásokba zárt közönnyel
tehetetlenül fájdalomba gyúrve
nem ők fekszenek nem ők virrasztanak
az ólmosan nehéz falak között
s talán nem is értik
miért kapaszkodunk piócafént
a teljesen beszürkült reménytelenbe

rossz álom

ismeretlen utcák kanyarognak köröttem
pedig itt tettelek ki valahol az egyik sarkon
suhanó autók csapták fel a vizet
hátra sem nézve futottál valamelyik sikátorba
tehetetlen vagyok és szájalmas
mint egy hazug búcsúlevél
egyszer már lekéstem saját életem
s nem tudom felidézni
azt az elszalasztott holnapot
nem kéne így járni ismét
jó volna az időt újra osztani
eligazodni múltban és jelenben s nem
csapongva kapkodni mint azon az estén
amikor sebzett rulettgolyóként túlpörögtél
s én mindent elveszítettem
kár hogy összerosódik és szemcsés a filmünk
csak néhány mozdulat maradt
s az a sírni készülő suta félmosoly
nem tudom mi történt s miért
de nagy volt a tét és elvesztettelek